

EL PLAT DE FUSTA

Hi havia una vegada una família formada pel matrimoni, el fill de nou anys i l'avi. Entre ells hi havia una bona harmonia. El pare i la mare treballaven per fer tirar endavant la casa i tots dos s'ocupaven de les tasques de la llar. El noi anava a escola, i era un bon estudiant i molt enginyós. Quan no era a estudi, es divertia jugant amb els seus amics com feien tots els nois d'aquest món.

L'avi era molt gran, i s'havia passat tota la vida treballant amb les seves mans de sol a sol. Malgrat això, la fatiga mai l'havia vençut per tal de proveir menjar i benestar a la seva família. Però tants afanys i tan prolongats li havien cobrat un tribut dolorós: les mans li tremolaven com les fulles d'un arbre sota el verd de la tardor. Tot i que s'esforçava molt, sovint li queien de les mans els objectes, i de vegades es trencaven i s'esmicolaven quan espetegaven contra terra.

Durant els àpats, no l'encertava en dur la cullera a la boca, i vessava el contingut al damunt de les estovalles. Per mirar d'evitar-lo, procurava acostar-se el plat, però sovint acabava per terra trencat al damunt de les rajoles del menjador. I així un dia i un altre. Li sabia molt de greu i es disculpava que li passava aquest contratemps. Hauria volgut conservar el vigor que teniu quan era jove. La mare, que era la seva filla, dissimulava tant com li era possible per tal de no avergonyir-lo.

- No et preocupis, avui. Això li pot passar a qualsevol –li deia mentre l'acariciava suament amb les mans. Després recollia els trossos de terra tan discretament com podia.

Però el pare, el seu gendre, no tenia els mateixos sentiments. Estava molt molest amb les tremolors de l'avi. Al final va prendre una decisió que va sorprendre i

contrariar la resta de la família: des d'aquell dia, l'avi menjaria a banda de la taula familiar i faria servir un plat de fusta. D'aquesta manera no embrutaria les tovalles ni trencaria la vaixella.

Des d'aleshores l'avi dinava i sopava en un racó del menjador amb el seu plat. Bellugava el cap a poc a poc amb resignació, i de tant en tant s'eixugava unes llàgrimes que li queien per les galtes. Era molt dur acceptar aquella humiliació. Durant els àpats hi havia un silenci fred, incòmode; havien desaparegut les converses tranquil·les i els somriures. I així van passar unes quantes setmanes. Una tarda, quan el gendre va tornar a casa, va trobar el seu fill embrancat en una tasca misteriosa: el noi treballava afanyadament en trossos de fusta amb un ganivet de cuina. Treia encenalls amb molta cura, com si fos un hàbil mestre artesà. El pare el va observar i, ple de curiositat, li va dir:

- Què estàs fent, fill, tant concentrat? És un treball manual que t'han manat fer a l'escola?

- No, papa –va respondre el noi.

- Potser fas un regal per a la mama? –va insistir el pare

- Tampoc és un regal –va contestar el noi sense alçar la vista.

- Aleshores, què és? No m'ho pots explicar?

- I és clar que sí, papa. Estic fent un plat de fusta per al dia que tu siguis vell i et tremolin les mans.

I així va ser com l'home va aprendre la lliçó, i des d'aleshores l'avi va tornar a seure a la taula amb tota la família.

Conte popular espanyol